

Hồi 14

Phan Phò Mã Nổi Tiếng Lôi Thần

Phan Tịnh không hiểu ngôi mộ hoang nhiều sự thần bí đã dựng ra từ bao giờ ! Nhưng cấp bách là tìm nơi yên tĩnh để chử thương cho La Hạo, chàng không rỗi để nghĩ nhiều về những vấn đề không cần kíp.

Đường hầm về mé hữu rộng rãi hơn, chênh chéch đi sâu xuống và xuống từng bậc đá. Vách động toàn bằng đá xây nên.

Phan Tịnh vừa từ từ đi xuống vừa khẽ hỏi La Hạo:

- Hạo đệ ! Hạo đệ thấy trong mình bây giờ ra sao?

La Hạo đáp:

- Tiểu đệ đã khá nhiều. Đại ca ! Đây là đâu?

Phan Tịnh đáp:

- Đây là một tòa cổ mộ. Vì trong này đường lối dọc ngang chằng chịt, nên không lo kẻ khác quấy rối lúc Hạo đệ chữa thương.

La Hạo "ờ" lên một tiếng rồi không hỏi gì nữa.

Phan Tịnh đi được một đoạn đường hầm, càng vào trong càng tối om. Nhưng chàng đã luyện được con mắt trông đêm tối cũng rõ, chàng liền tìm chỗ khô ráo đặt La Hạo xuống, nói:

- Hạo đệ! Ta ở chỗ này thôi. Đường hầm nhiều quá vào sâu cũng khó tìm lối ra.

La Hạo khẽ nói:

- Đại ca, theo ý tiểu đệ thì đại ca nên về khu Minh Lăng ngay. Ngoài việc điều tra gia gia chúng ta còn việc cần, là phải lấy lại thiên bố diệp, vì Bố diệp chân kinh là một của báu cổ kim hiếm có, cả trăm đời chẳng dễ gì mà tìm được những môn kỳ công tuyệt học như vậy. Nay bọn Thất Tuyệt Giáo đã vào Kinh thì bọn chúng thấy Thiếu giáo chủ chết rồi lại mất luôn Qui bố bố, tất hộ phong tỏa mộ Lan Phi, khi đó đại ca dù có Qui bố đồ cũng không làm gì được nữa.

Phan Tịnh nghe nói rùng mình nghĩ thầm:

- Hạo đệ thật là người chu đáo, lo nghĩ sâu xa, gã nói quả có lý.

Nhưng chàng lắc đầu nói:

- Hạo đệ nói cũng có lý, song tiểu huynh bỏ Hạo đệ một mình ở đây sao đành. Vạn nhất....

Chàng chưa dứt lời thì La Hạo đã nghiêm sắc mặt nói:

- Đại ca! Tình nghĩa đại ca đối với tiểu đệ, tiểu đệ còn sống ngày nào là cảm kích ngày ấy. Nhưng việc có khinh có trọng, có hoãn có cấp, tiểu đệ tuy có bị thương, nhưng sau một lúc điều dưỡng thì không có gì đáng ngại nữa, còn việc đi Minh Lăng thì khẩn trọng, giữ việc hoãn mà bỏ việc cấp?

Phan Tịnh gật đầu tỏ vẻ ưng thuận.

La Hạo lại lớn tiếng hơn giục:

- Đại ca đi đi, đừng bận tâm đến tiểu đệ nữa.

Phan Tịnh vẫn ngần ngừ, ấp úng nói:

- Thế thì có điều hững hờ với hạo đệ quá!

La Hạo không nhịn được nữa, ra chiều bực mình gất lên:

- Nếu đại ca còn trùng trính thì tiểu đệ tự mình chịu đựng trọng thương, không dám phiền gì đến đại ca nữa!

Phan Tịnh bị gã bức bách không làm sao được đành xin lỗi, nói:

- Đã vậy tiểu huynh xin đi ngay bây giờ và mong chóng xong việc để quay lại với Hạo đệ. Hạo đệ yên tâm điều dưỡng đừng để lỡ dịp này.

La Hạo khẽ gật đầu. Phan Tịnh trở gót đi ra khỏi ngôi mộ hoang.

Trời đã hoàng hôn, Phan Tịnh nhảy lên sườn núi. Chàng toan nhảy cái nữa lên đỉnh núi thì chợt nhìn thấy ở phía đối diện, cửa động "U- U" một đoàn người xuất hiện đang lật đật đi tới, chàng rùng mình tự hỏi:

- Chẳng lẽ người động "U- U" đã biết mình đến đây rồi ư?

Chàng liền ngồi sụp xuống, nấp vào sau một tảng đá lớn để xem động tĩnh.

Đoàn người kia xuống núi rồi đi thẳng về phía mộ hoang.

Phan Tịnh còn đang kinh ngạc thì đoàn người đã đến cửa hầm khuôn những tảng đá lớn đóng cửa huyệt lại, rồi cười ha hả nói:

- Phan Tịnh tiểu tử! Té ra mi lọt vào tay động "U- U". Lên thiên đường có lối sao mi chẳng đi, lại cứ lẩn quẩn vào cửa động bọn ta ? Mi tưởng mi vào đây thần không hay quỷ không biết. Mi có ngờ đâu vừa vào đây bọn ta đã biết rồi.

Phan Tịnh nghĩ đến La Hạo đang nằm trong mộ, mà nơi đây không thể lưu lại được, mình đành tìm chỗ khác yên ổn hơn để gã trị thương. Chàng toan xuất hiện chạy ra đánh đuổi bọn này đặng vào hầm cứu La Hạo đưa ra.

Đột nhiên có thanh âm một lão già nói:

- Người đi đi ! Không cần bận tâm đến việc ở đây nữa!

Phan Tịnh đang ẩn mình bị người phát giác mà mình không hay, chàng giật mình kinh hãi, ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy cách chỗ mình chừng hai mươi trượng trên một cây tùng ở sườn núi mọc ngang ra, một lão ăn mày đầu bù tóc rối mặt mũi nhem nhuốc ẩn mình ở đó. Hai mắt lão tròn xoe và sáng quắc. Phan Tịnh chắc đây là lão khiếu hóa mà sư phụ chàng kêu bằng Cái Vương Tử liền hỏi ngay:

- Tại hạ là Phan Tịnh! Các hạ phải chăng là bá bá mấy bữa trước đây tại hạ chỉ được nghe tiếng chứ không thấy mặt ?

Lão Hóa Tử nhìn chàng chăm chặp, ồm ồm lẩm bẩm:

- Lão râu vàng (Huỳnh Tu Tử) quả nhiên khéo thu đồ đệ.

Lão ta thật là đở vận.

Rồi lão gật gật cái đầu bù đáp:

- Đúng rồi! Nếu người muốn biết gia gia người ở đâu thì mau lên ! Người còn phải đến trước bọn Thất Tuyệt Giáo, vào mộ Lan Phi lấy di bảo, nếu trùng trình thì không kịp mất.

Phan Tịnh vâng dạ luôn miệng.

Cái Vương Tử lại cười hỏi:

- Hạo điệt nhi người đã thấy qua nhân phẩm gã thế nào ?

Phan Tịnh ngạc nhiên không ngờ lão lại hỏi câu ấy, nhưng chàng nhanh nhẹn, đáp ngay:

- Hạo đệ là con rồng trong nhân quần!

Cái Vương Tử ra chiều đặc ý nói:

- Hay lắm! Từ đây người săn sóc cho gã. Ta chỉ cần người ưa gã là được. Thôi! Đi lên! Có điều bọn Thất Tuyệt Giáo thấy thiếu giáo chủ của chúng bị giết uống mạng

nên chúng cảm hận vô cùng, sẽ tìm "Lôi Thần" để đòi nợ. Nay người đã thành ra vị Lôi Thần trước mặt bọn Thất Tuyệt Giáo rồi đó. Người phải cẩn thận lắm mới được.

Phan Tịnh ngẫm nghĩ và cười thầm vì mình được họ tặng cho cái biệt hiệu thiệt là kỳ khôi. Chàng đáp:

- Vâng! Tiểu điệt đi đây!

Phan Tịnh chăm chú nhìn bọn người động "U- U" canh giữ ngoài cửa mộ, lờ lững họ không để ý, vượt núi đi luôn.

Nhưng chàng vừa chạy được mấy bước lại nghe tiếng Cái Vương Tử dặn:

- Đừng quên "Vô danh cảnh" nghe!

Phan Tịnh ghi nhớ trong lòng. Bóng xanh thấp thoáng vượt qua đỉnh núi. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã ra khỏi núi Diệu Phong chạy thẳng về phía Minh Lăng.

Khi gần đến nơi trời đã tối đêm, nhưng chàng trông rõ bóng một nữ lang ở phía trước đang uyển chuyển bước đi.

Nữ lang này dáng điệu tha thướt, Phan Tịnh toan vượt nàng đi lên trước.

Ngờ đâu nữ lang dường như đã biết trước. Nàng dừng bước quay đầu lại nói:

- Ta chờ người ở đây đã lâu rồi.

Phan Tịnh ngẩng đầu lên nhìn thì thấy nữ lang che mặt bằng tấm sa trắng. Nàng chính là sư muội của chàng vừa lúc nãy bị Tề Ni Cấp Tư đánh cho bị thương ở khu Minh Lăng rồi mất tích.

Chàng la lên một tiếng kinh ngạc hỏi :

- Ô kìa! Sư muội đấy.

- Không được kêu ta bằng sư muội.

Phan Tịnh nói :

- Cô nương chẳng cho kêu cũng thế thôi. Dù sao chúng ta cũng là đồng môn. Chẳng lẽ cô nương thay đổi được ư ?

Nữ lang này chính là công chúa. Công chúa cười rồi đáp:

- Người đã bị đuổi ra khỏi môn phái rồi còn nói gì nữa ?

Phan Tịnh nhăn nhó cười nói :

- Nếu cô nương nói vậy thì tại hạ còn mặt mũi nào nói chuyện với cô nương nữa. Xin cáo từ đây!

Công chúa cười lạt nói :

- Khoan đã ! Ta bị cái nhục người đánh cho ba chưởng ở cửa động Bất lưu thân, phải thanh toán cho xong đã. Bây giờ người hãy đón tiếp ba cây phất trần của ta, rồi hãy lên đường.

Phan Tịnh không ngờ nàng còn để lòng về chuyện đó, chàng tủm tỉm cười nói :

- Bữa đó vì tiểu huynh muốn tác hợp cho sư phụ cùng sư thúc nên đạo vợ chồng chứ có phải tiểu huynh thừa sư muội đâu. Không ngờ vì đó mà xúc phạm sư phụ và bị người đuổi ra khỏi môn đường. Rồi trong lúc bỗng bột tiểu huynh hẹn cùng sư muội ra ngoài hang gây nên tội lỗi. Mong rằng sư muội tha thứ cho.

Công chúa quát lên:

- Ta đã bảo người không được gọi ta bằng sư muội kia mà. Ta không phải là sư muội người. Vợ người, người đã chẳng bảo trợ được thì còn mặt mũi nào tự nhận là sư huynh ta. Ngày đó nếu người quả có lòng thành toàn cho sư bá cùng sư phụ ta thì cam tâm nhận thua mới phải. Sao lại còn hẹn ta ra cửa động để hạ thủ. Người không có dạ hy sinh thì đêm nay Chu Vân này phải gỡ lại thể diện.

Phan Tịnh lùi lại một bước khẽ nói :

- Sư muội muốn đánh thật ư? Sư muội không phải là địch thủ của tiểu huynh đâu!
- Thôi đừng nói nữa! Trong vòng ba chiêu ta không hạ được người thì từ đây không phải là người họ Chu nữa. Nói thật cho người hay. Ta căm hận người và muốn bắt người phải chịu đủ thứ hình phạt.

Phan Tịnh run lên nói

- Ủa! Sư muội căm hận ta ư ? Tại sao mà căm hận. Chẳng lẽ vì ba phát chưởng đó? Ta không tin như vậy.

Công chúa lạnh lùng đáp:

- Lúc ở khu Minh Lăng ta đã bảo rõ người là một đứa ngụy quân tử, hết lừa dối người lại đến tự lừa dối mình. Bề ngoài người có vẻ con người quang minh lỗi lạc mà bề trong toàn làm việc lợi mình hại người. Loại người như người ai mà không căm hận?

Phan Tịnh tức quá kêu lên

- Ta có làm tổn hại gì đến sư muội đâu?

Công chúa nổi lên một trận cười khanh khách rồi đột nhiên quát to:

- Tiếp chiêu đây!

Nàng đưa cánh tay ngọc về sau lưng rút cây phát trần, đột nhiên phóng ra nhắm đánh vào trước mặt Phan Tịnh. Đồng thời nàng quát hỏi:

- Tắm Qui bối đồ người lấy được ở trong mình Tề Ni Cấp Tư. Bây giờ người định nuốt trôi một mình, bỏ mặc sáu người bị thương, thế mà người còn bảo không làm tổn hại gì đến ta ư?

Phan Tịnh cứng họng không nói gì được nữa.

Dè đầu công chúa cứ để nguyên cây phát trần vụt ngay xuống một cách đột ngột. Chiếc phát trần vung ra chụp xuống bằng một luồng kinh lực rất mãnh liệt.

Chớp mắt cây phát trần đã chụp xuống trước mặt chàng chỉ còn cách ba tấc.

Phan Tịnh kinh hãi rú lên một tiếng giữa người về phía sau như một cái cầu sắt cong lên để tránh cây phát trần của công chúa. Nhưng công chúa dường như công lực tiến bộ hơn trước nhiều. Nàng cười lạt hạ thấp cánh tay ngọc xuống. Chiếc phát trần rít lên những tiếng "soạt soạt" đánh sạt vào bụng Phan Tịnh..

Phan Tịnh khẽ la lên một tiếng, chân khí không tụ hội ở huyết đan điền được nữa, chàng ngồi phệt xuống đất. Công chúa không ngần ngại vụt luôn ba phát trần vào người chàng. Hai vai cùng sau lưng Phan Tịnh áo bị rách toạc hở cả thịt ra và đều có vết máu.

Phan Tịnh giận quá, hít mạnh một hơi chân khí vận chưởng lực toan phóng nhanh tay hỏa chưởng ra. Ngờ đâu công chúa lại nhanh tay hơn. Nàng để cây phát trần vào cổ chàng khẽ nói:

- Phan Tịnh! Người mà cử động thì ta chỉ đập một cái là chết liền.

Phan Tịnh hăng giọng luôn mấy cái nhưng không dám nhúc nhích.

Công chúa liền móc trong bọc ra một mảnh giấy vút xuống người chàng lạnh lùng nói:

- Người bắt tất phải vào mộ Lan Phi nữa, cứ cầm mảnh giấy này mà coi sẽ biết rõ những điều người muốn biết.

Nói xong nàng nhẹ nhàng rút phát trần về, khẽ đưa người một cái đã băng ra xa ngoài ba trượng. Nàng nhảy luôn hai cái nữa mất dạng trong bóng đêm.

Tuy nàng đi đã xa rồi vẫn nói vọng lại một câu:

- Phan Tịnh! Nếu người còn ra dạ bất lương thì lần sau mà gặp cô nương là mất mạng ngay đó!

Dứt lời bốn bề phẳng lặng như tờ.

Phan Tịnh biết nàng đi đã xa, nhưng nghe thanh âm nàng chàng cũng hiểu dường như nàng có ý gì khác, lẩm bẩm một mình:

- Lạ thật. Ngoài mặt sư muội đối với ta ra chiều hung dữ, nhưng nghe thanh âm nàng nói thì tựa hồ nàng lại có giọng tha thiết với mình là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ mình đối với nàng có một ấn tượng tốt đẹp?

Nhưng chàng lại nghĩ mình là người đã kết hôn rồi, bất giác bật cười tự hỏi:

- Nàng đã biết mình là kẻ có vợ, có lý đâu nàng lại có ý như vậy.

Nghĩ thế chàng mỉm cười gắng gượng đứng dậy nhặt tờ giấy lên coi. Dưới ánh sao chàng thấy trên tờ giấy viết mấy dòng chữ sau đây:

"Lão phu nhân dịp đến chỗ người bạn vì có ước hẹn cùng nhau lên núi Thiên Sơn, nên đi qua bờ hồ Sa Nhĩ bỗng gặp năm người đang cùng nhau gây cuộc huyết chiến. Nhìn kỹ ra thì bọn này là

Vũ Nội Ngũ Tuyệt đã nổi tiếng trong các phái võ ở Kinh đô. Bọn Ngũ Tuyệt gồm có Thiên Hiệp, Địa Quân, Nhân Kiệt, Ma Tôn và Quỷ Vương.

Lão phu đã ẩn lánh những cuộc phân tranh giữa võ lâm lâu ngày rồi nên không muốn xen vào vụ này nữa, chỉ dừng bước đứng coi thì thấy Ma Tôn cùng Quỷ Vương hợp lại đấu với Thiên Hiệp, hai bên ngang sức nhau.

Nhân Kiệt vốn ghét kẻ ác như cừu thù cũng gia nhập cuộc chiến, thế là cán cân lệch hẳn. Ma Tôn cùng Quỷ Vương sắp thua đến nơi.

Giữa lúc cuộc chiến bại chỉ còn trong nháy mắt là định đoạt, thì một lão già đội mũ nga quan, râu xanh đứng nấp một bên từ bao giờ đột nhiên xuất hiện.

Lão này công lực cao thâm khôn lường chỉ khẽ phất tay áo bào đến một cái mà Thiên Hiệp cùng Nhân Kiệt đã bị thương té xuống đất.

Địa Quân muốn nhảy đến cứu nhưng lại bị Ma Tôn và Quỷ Vương kiềm chế.

Nhân Kiệt khí tức xông lên tận cổ, trợn mắt lên thóa mạ liền bị Ma Tôn cùng Quỷ Vương phóng chưởng ra đánh. Nhân Kiệt hộc máu ra rồi mê man bất tỉnh nằm đó đợi chết.

Ma Tôn cùng Quỷ Vương chia nhau ra đem Thiên Hiệp cùng Địa Quân đi.

Lão phu liền rượt theo, lão râu xanh đội mũ nga quan và được biết lão là Tư ấn trưởng lão phái Thất Tuyệt Giáo.

Lúc lão phu quay về chỗ cũ thì Nhân Kiệt không biết đi đâu rồi lại vừa gặp sứ giả bộ lạc Duy Ngô vào triều cống Thánh

Thượng. Lão phu thi hành chút thủ đoạn vật viết mấy câu vào cổng phẩm để làm bằng chứng vụ này.

Dưới ký tên: Một Vô Danh khách chốn chốn tha hương.

Phan Tịnh đọc bài thuyết minh này rồi, hai tay run lên. Đột nhiên chàng la hoảng:

- Gia gia ta quả nhiên chưa đến chỗ Thất Tuyệt Giáo Chủ. Giữa đường người bị Ma Tôn Đồng Hải Sơn và Quỷ Vương Cửu Minh cướp đi! Có đúng thế không? Trách nào Tứ Linh Điện chúa động "U- U" đều hiểu môn "Thần phong tuyết mệnh chưởng" của gia gia. Như vậy thì Động chúa động "U- U" nhất định là Ma Tôn Đồng Hải Sơn rồi!

Phan Tịnh vừa mừng vừa giận. Mừng là mừng đã được tin tức gia gia, còn giận là giận Động chúa "U- U". Cặp mắt chàng cơ hồ tóe lửa, chàng lẩm bẩm:

- Tư án trưởng lão Thất Tuyệt Giáo! Lão này cũng là một tên hung phạm đã hãm hại gia gia mình!

Chàng lại tự hỏi:

- Tại sao lão hãm hại gia gia mình?

Rồi chàng tự trả lời:

- Gia gia mình đi tìm Thất Tuyệt Giáo Chủ. Tức lão này vâng lệnh Giáo Chủ ngầm hãm hại gia gia mình vừa để diệt bớt lực lượng võ lâm ở Kinh đô, vừa để đổ vạ cho người. Ma Tôn cùng Quỷ Vương vì ham muốn tuyệt kỹ của gia gia mình nên cướp về dấu một nơi và bức bách người dạy tuyệt kỹ cho chúng...

Phan Tịnh càng nghĩ càng xúc động. Chàng kêu to lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống đất vừa khóc vừa lẩm bẩm:

- Ta phải báo thù! Ta phải bắt kẻ đã giết gia gia ta chịu thảm hình xứng đáng!

Nhưng đột nhiên mắt Phan Tịnh phóng ra những tia sáng kinh dị. Chàng đứng phắt dậy nhìn tấm giấy cầm tay, tự hỏi:

- Tấm giấy này ở đâu ra? Việc này trừ phi lấy được tấm áo Bằng lân mà Lan Phi mặc trong mình, hiện còn ở khu Minh Lăng, chẳng lẽ lại còn lấy ở đâu ra được? Thuyết này tuy có vài phần còn tin, nhưng lấy đâu ra bằng cứ cố chắc chắn? Ta không thể nhắm mắt tin nàng được, biết đâu, nàng chả đoán như vậy rồi tự cho mình là phải?

Phan Tịnh nghĩ vậy liền dứt tờ giấy vào bọc rồi rảo bước đi về phía Minh Lăng.

Khi gần tới nơi, mà trên đường chàng chẳng gặp một người nào trong Thất Tuyệt Giáo thì lấy làm lạ kỳ.

Còn cách Minh Lăng chừng hai ba dặm đột nhiên chàng nghe tiếng gió thoảng qua. Một lão già áo đen chột mắt đứng cản đường. Mặt lão xanh lợt không có chút huyết sắc nào. Lão đứng yên không nhúc nhích, giương một mắt lên nhìn Phan Tịnh chằm chặp. Phan Tịnh không hiểu lão ở môn phái nào, chấp tay nói:

- Xin tiền bối tránh đường cho tại hạ đi!

Lúc này tuy hai vai và sau lưng áo Phan Tịnh đã bị rách nát để hở thịt ra, nhưng vẫn không mất vẻ đường bệ hiên ngang.

Lão chột mắt cười lạt, lên giọng lạnh lùng hỏi:

- Người có phải là con lão sát tài Phan Khôn không? Ta coi người chưa vào đầu cả.

Phan Tịnh thấy nói xúc phạm đến gia gia mình thì đột nhiên nổi giận nghiêm sắc mặt, sáng giọng hỏi:

- Người là ai? Sao dám mở miệng mắng người?

Lão chột cười ha hả nói:

- Ta mắng y là lão sát tài, ấy là còn tử tế đấy?

Đột nhiên chỉ thấy bóng đen lấp loáng một cái chứ không nhìn có cử động mà lão chột mắt đã bằng người đi một trượng đứng sững trước mặt Phan Tịnh, chỉ còn cách ba thước. Lão xòe những ngón tay đen xì ra quát lên:

- Đưa đây!

Phan Tịnh lùi lại một bước, hít một hơi dài, vận đầy đủ chân lực, hần học hỏi lại:

- Lão thất phu vô liêm sỉ này? Người bảo ta đưa cái gì?

Lão áo đen một mắt chiếu ra luồng hàn quang ghê rợn lạnh lùng nói:

- Còn phải hỏi gì nữa? Đương nhiên là tẩm qui bối đồ để vào mộ Lan Phi!

Phan Tịnh toàn thân run bắn lên, nhưng trên môi thoáng lộ một nụ cười. Chàng hỏi:

- Ai bảo người là ta đã lấy được Qui bối đồ?

Lão già đáp:

- Lão phu công đâu mà rườm lời với người. Người có đưa không thì bảo?

Phan Tịnh nói:

- Người không nói thì thôi! Nhưng người là ai?

Lão áo đen chột mắt cười gằn nói:

- Thằng lôi kia! Mi giết Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo rồi, trong một ngày đã nổi tiếng, được người ta tặng cho cái mỹ hiệu là "Lôi Thần phò mã". Nhưng lão phu là Cửu Hoa Sơn Chúa chỉ coi mi bằng nửa con mắt. Đưa đây!

Chưa dứt lời, lão tiến lại thêm ba bước. Hai người chỉ còn cách nhau một với tay.

Phan Tịnh mồ hôi toát ra đầm đìa.

Chàng điếm bàn chân xuống đất rồi nhảy vèo một cái ra xa hơn trượng, lớn tiếng hỏi:

- Người... Người là Cửu Hoa Sơn Chúa?

- Đúng rồi. Phan tiểu tử! Mi giết năm tên môn đồ của ta lại làm sức mẽ cả đến bọn Cửu Ngọc Diêm La, Ngư Đầu Mã Kiếm hai tên hộ pháp chết về tay phát trần của mụ ăn xin. Hà hà ! Những món nợ này ta trút cả lên đầu thằng lôi con, nghe chưa ?

Phan Tịnh tâm cơ linh động, bật lên tiếng cười sang sảng nói:

- Sơn Chúa! Người đừng làm phách nữa. Ta chỉ biết Ngũ Quỷ môn đồ là năm tên cao đồ của Quỷ Vương Cửu Minh trong Vũ Nội Ngũ Tuyệt ngày trước mà thôi, chứ ta chẳng cần biết chúng liên quan với người thế nào?

Lão chột mắt cáo giận nói:

- À thằng lôi này! Mi đã biết mà còn hỏi vờ. Lão phu không thể tha mi được!

Một mắt lão chiếu ra những tia sáng hung dữ. Lão cười gằn rồi phất áo bào một cái.

Phan Tịnh chỉ thấy bóng đen thấp thoáng trước mặt rồi lập tức năm ngọn gió đâm vào phía trước ngực nhanh như chớp.

Chàng quát lên một tiếng nhảy tung người lên tránh khỏi, rồi quát hỏi:

- Té ra người là Quỷ Vương Cửu Minh phải không?

Lão đáp:

- Ta Cửu Hoa Sơn Chúa. Thằng nhóc này quả nhiên phi thường!

Lão lại phất tay áo lên thành phạch rượt theo chàng như bóng theo hình. Đồng thời lão phóng chiêu "Ngũ quỷ sừ hồn trảo" ra nhanh như chớp.

Phan Tịnh đột nhiên dùng pháp "Thiên cân trụ", đối phương chưa tới nơi chàng đã đặt chân xuống đất. Cửu Hoa Sơn Chúa cười gằn nói:

- Trên núi Cửu Hoa không còn ai đối thủ được với mi. Nhưng Sơn Chúa hôm nay không để cho mi chạy thoát đâu!

Lão tung người lên không, nhảy chồm lại. Người chưa tới, trảo phong đã đánh ập đến trước.

"Roac" một tiếng! Phan Tịnh cảm thấy sau lưng mát rượi. Vạt áo chàng đã bị móc rách từ trên lưng xuống đến chân.

Phan Tịnh kinh hãi nghĩ thầm:

- Ghê thật! Thằng cha này quả nhiên bản lãnh phi thường.

Chàng xoay mình nhảy xéo ra ngoài năm bước. Đồng thời chàng vận động "Lôi đình chưởng lực".

Cửu Hoa Sơn Chúa không đuổi theo nữa. Lão giơ tay lên đánh "dứ" trên không một chưởng, phát ra một luồng chưởng lực nhẹ nhàng, không nghe rõ tiếng chưởng phong.

Phan Tịnh sửng sốt vì thấy chưởng lực của Cửu Hoa Sơn Chúa úp mình tựa như một bức tường sát vô tình. Chàng đột nhiên quát lên:

- Đây là "Thái hư thần công" của Địa Quân Thượng Quan Từ!

Chàng muốn tránh cũng không kịp nữa, liền phóng ra một chưởng "Lôi thiên đỉnh tráng". Hai luồng chưởng lực một vô hình một hữu hình, chạm nhau bật lên một tiếng "sầm" như trời long đất lở. Cả hai người đều run lên và chưởng lực lập tức tiêu tan.

Phan Tịnh chợt nhớ đến tờ giấy công chúa vừa đưa cho mình.

Chàng quát hỏi:

- Quý Vương Cửu Minh. Người thật là đồ vô sỉ. Địa quân Thượng Quan Từ đã là người phúc hậu lại giỏi về y thuật. Y một lòng cứu khổ nhân dân, không tranh giành thế sự. Vậy mà người dùng quỷ kế bắt y đem đi đâu?

Cửu Hoa Sơn Chúa quát to lên: -

- Đừng nói lời thô nữa! Thằng lỏi này nổi tiếng Lôi Thần quả thật không ngoa. Đón chiêu của ta đây.

Nói xong lão phát tay áo bên trái đánh ra một luồng "Thái hư thần công". Áo đen vừa phát phối lão đã nhảy xổ tới giơ tay phải lên phóng chiêu "Ngũ quỷ sư hồn trảo" nhanh như điện chớp nhằm chụp xuống trước ngực Phan Tịnh.

Phan Tịnh thốt lên:

- Giỏi thật!

Tay trái chàng liền phóng ra một chưởng "Lôi thiên đỉnh tráng", tay phải ra chiêu "Lôi ấn vô tình" không một tiếng động. Vẻ mặt chàng vẫn nghiêm nghị nhìn chằm chặp Cửu Hoa Sơn chúa.

Chàng lẩm bẩm:

- Chỉ hai chưởng này là phân thắng bại.

"Thái hư thần công" cùng "Lôi thiên đỉnh tráng" đụng nhau đánh "binh" một tiếng rồi tiêu tan mất biến.

"Ngũ quỷ sư hồn trảo" phóng tới trước ngực Phan Tịnh.

Chàng giương cặp mắt căm giận lên nhìn thẳng vào Cửu Hoa Sơn Chúa. Người chàng không nhúc nhích.

Năm móng tay Cửu Hoa Sơn Chúa dài đến một tấc đã bám vào da thịt Phan Tịnh. Chàng cố nhịn đau.

Đột nhiên Cửu Hoa Sơn Chúa gầm lên một tiếng rồi bị bắn ra năm trượng. Trên ngực lão in một bàn tay đen xì, da ngực bị cháy sém. Bên tai lão còn văng vẳng nghe tiếng sấm nổ.

Cửu Hoa Sơn Chúa con mắt độc nhất chiếu ra luồng hàn quang ghê rợn nói:

- Thằng lỏi này ghê thật Ta không ngờ mi đã được chân truyền của lão quái vật Huỳnh Tu Tử!

Trước ngực Phan Tịnh cung rướm rướm máu, trong lòng không khỏi run sợ. Nhưng chàng lạnh lùng đáp:

- Lão quái vật! Bữa nay ngươi là người thứ nhất thoát chết dưới chưởng lực "Lôi ấn vô tình" của ta.

Cửu Hoa Sơn Chúa lại cười ha hả nói:

- Mi đừng khoe khoan nữa! Chiêu "Ngũ quỷ sư hồn trảo" của ta không đánh trệt ai bao giờ. Ngươi có giao Qui bối đồ hay không thì bảo?

Giữa lúc ấy bỗng nghe hai tiếng "đốp đốp". Tiếng thứ nhất đánh ngoài năm mươi trượng mà tiếng thứ hai chỉ còn cách chục trượng.

Phan Tịnh cùng Cửu Hoa Sơn Chúa đang giật mình kinh hãi một thanh âm ồm ồm lên tiếng :

- Cửu Hoa Sơn Chúa giỏi thật! Phóng trảo không sai bao giờ. Lão có nhận được ta là U- U Động Chúa không?

Phan Tịnh vừa nghe thấy đã hăng giọng đáp ngay:

U- U Động Chúa! Ta đang muốn tìm người đây!

Người mới xuất hiện là một lão già áo xanh thọt một chân, thân thể cao lớn vẻ mặt nghiêm khắc. Lão lờ như không nghe tiếng Phan Tịnh và cũng không để ý đến chàng.

Cửu Hoa Sơn Chúa mắt sáng mắt lên cười nói:

- Quả nhiên là lão.

Nhưng rồi mặt lão sa sầm lạnh như đồng lớn tiếng hỏi:

- U U Động Chúa! Lão đến đây làm chi?

U- U Động Chúa dường như khắp mình bao quanh một luồng tà khí. Trên vẻ mặt nghiêm khắc thoáng lộ một nụ cười hỏi lại:

- Lão đến đây làm chi?

Cửu Hoa Sơn Chúa đột nhiên lùi lại nửa bước, tức giận nói:

- Người phái Cửu Hoa Sơn ta đã canh giữ Lăng miếu Lan Phi ở khu Minh Lăng trong ba năm trời. Bây giờ há chịu để người đến đây tranh đoạt?

U- U Động Chúa cũng lớn tiếng nói:

- Động U- U ta đã mất công đặt phòng tuyến lại mất công câu rùa ở sông Ngự Hà, há chịu thua ai?

Cửu Hoa Sơn Chúa hần hộc nói:

- Những quý môn đồ của bản sơn cùng Cửu Ngục Diêm La kẻ thì bị thương người thì bị giết, thêm vào đó hai tên hộ pháp Ngưu Đầu, Mã Kiếm đã bị mất mạng, đâu có phải là vô ích?

U- U Động Chúa nói:

- Hừ! Dễ thường Tứ Linh Điện chúa bản động kẻ bị thương, người mất mạng uống chằng?

Phan Tịnh trong lòng hồi hộp, người chàng toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng thấy hai lão chưa đếm xỉa gì đến mình thì trong lòng không khỏi căm tức. Hơn nữa chàng muốn điều tra xem gia gia mình có bị giam cầm tại động U- U không, đột nhiên chàng lớn tiếng quát:

- Cửu Hoa Sơn Chúa! U- U Động Chúa ! Hai người coi ta là hạng người người nào?

Đoạn chàng thò tay vào bọc móc Qui bối đồ ra gơ lên vung vẩy nói tiếp:

- Qui bối đồ đây này! Ai giỏi thì lại đây mà lấy?

Cửu Hoa Sơn Chúa sáng mắt rực lên đột nhiên dậm mạnh chân xuống đất nhảy phốc tới, U- U Động Chúa cũng chống cây quái trượng xuống đất nhảy xổ lại cực kỳ mau lẹ khiến cho Phan Tịnh phải kinh hãi.

Phan Tịnh vung tay lên phóng chưởng ra!

U- U Động Chúa quát to một tiếng rồi phóng chưởng ra. Một luồng chưởng phong rít lên ghé rợn chụp xuống.

Phan Tịnh vừa nghe đã biết ngay Động chúa xử ngay chiêu "Thần phong tuyệt mạch chưởng" của gia gia mình. Chàng găm lên hỏi:

- Lão ma đầu! Người đem phụ thân ta đi đâu?

Chàng vung chưởng "Lôi ấn vô tình" đánh mạnh ra.

Chàng không dám đương đầu đón "Thần phong tuyệt mạch chưởng", phải nghiêng người đi nhảy tạt ngang mấy bước.

U- U Động Chúa tung mình lên không, xoay người đi rồi lao ra xa ngoài hai trượng.

Lão cười ha hả nói:

- Thằng nhóc con! Bữa nay mi đừng hòng trốn thoát chưởng phong của lão phu?

Rồi lão la lớn:

- Tiểu tử! Phải cẩn thận!

Phan Tịnh kinh hãi vô cùng! Sau lưng lại thấy mát rượi. Cửu Hoa Sơn Chúa ở phía sau ám toán, chàng chỉ sơ hở một chút đã bị "Ngũ quỷ sư hồn trảo" chụp vào sau lưng. Giữa lúc nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc, chàng hét lên một tiếng, xoay tay phóng ra một chưởng "Lôi ấn vô tình".

Cửu Hoa Sơn Chúa như con chim phải tên sợ ná, la lên một tiếng, lão vội rứt tay về đồng thời rút ra một miếng da ở sau lưng Phan Tịnh.

Phan Tịnh hét lên một tiếng loạng choạng nhảy về phía trước mấy bước chàng găm lên như người phát điên:

- Lão quỷ! Ta quyết sống chết một phen với ngươi!

Chàng đánh ráo riết bật lên nhưng tiếng nổ âm âm. Giữa làn hỏa quang Cửu Hoa Sơn Chúa cười lên the thé. Thân pháp lão lẹ làng như ma quỷ chạy quanh Phan Tịnh.

Phan Tịnh vừa căm tức vừa nóng nảy thì U- U Động Chúa nhảy phốc lại. Bàn tay trước ngực phóng chưởng ra.

Luồng khí "âm hàn" chụp xuống người chàng lạnh thấu xương. Lão đã thi triển chiêu "Cửu u âm chưởng" của bản môn.

Lúc này Phan Tịnh đã biết rõ đối phương là Ma Tôn Đồng Hải Sơn không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng gầm lên:

- Lão ma đầu! Người đã thò ngón "Cửu u âm chưởng" ra rồi ! Phan Tịnh này thề cùng người chẳng đội trời chung.

Chàng phóng "Lôi đình chưởng" với mười hai thành công lực. Hai tiếng "âm âm" vang lên. Một luồng hỏa quang chụp xuống cả U- U Động Chúa lẫn Cửu Hoa Sơn Chúa.

Hai người không dám đón tiếp chưởng lực này cứ chạy quanh để né tránh.

Động chúa động U- U cười rộ nói:

- Sơn Chúa! Bữa nay lão thử đoán xem Quy bối đồ sẽ về tay ai?

Cửu Hoa Sơn Chúa cũng cười ha hả đáp:

- Không phải ta thì còn ai vào đây ?

U- U Động Chúa cười gằn nói:

- Lão mặt dày kia! Ta đánh cuộc với người, Quy bối đồ không tài nào về tay người được.

Cửu Hoa Sơn Chúa vẫn ngạo nghễ đáp:

- Hà hà! Rồi người coi!

Chưa dứt lời, lão giơ một tay lên. Phan Tịnh thốt nhiên la lên một tiếng. Tay trái chàng tê nhức. Tấm Quy bối đồ cầm trong tay không nắm chặt được rớt xuống đất.

U- U Động Chúa lớn tiếng quát:

- Vô tướng thần châm!

Lão vừa nói vừa nhảy xổ đến chỗ Quy bối đồ.

Cửu Hoa Sơn Chúa khi nào chịu để kẻ khác chiếm được tiện nghi Lão cũng nhảy theo.

Hai người cùng nhảy đến một lúc vô cùng dùng toàn lực phóng chưởng ra.

"Đùng" một tiếng vang lên!

Hai lão lão đảo lùi lại ba bước, gương mắt trừng trừng nhìn nhau.

U- U Động Chúa mặt lạnh như tiền nói:

- Sơn Chúa! Mấy năm nay ta không gặp mặt người, chắc người đã luyện tập đến tử công phu?

Cửu Hoa Sơn Chúa cười khàn khạc đáp:

- Chắc người cũng vậy.

Hai người nhìn nhau một lúc rồi đồng thời hai vai run lên lại nhảy chồm tới.

